

Alise Arponen

Tässä

Minulla on monta kaunista laatikkoa,
muttei yhtään niin valonarkaa tarinaa,
että haluaisin sen niihin säilöä.

© Alise Arponen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-330-779-7

Kuinka monta perunaa tulee syödä
ollakseen onnellinen?

Jeremia

Jeremia pelkää metsiä ja sateenvarjoja. Koko viisikymmentä vuotta kestäneen taiteilijanuransa ajan hän on onnistunut välttämään maalauksissaan noita aiheita. ”Läheltä piti” -tilanteita on toki sattunut. Eräskin nuori pari tilasi häneltä hääpäivälahjaksi maalauksen, jossa rakastavaiset juoksevat metsässä. Jeremia maalasi putkia ja jättikokoisia karvoja, vakuutti asiakkaille niiden olevan puita ja muuta metsän kasvillisuutta.

Pakkanen teki piruetteja. Aamukahvi osallistui tanssiin omalla tyyllillään. Välillä Jeremia haukkasi porkkanasta. Horisontissa siinsi metsä, jonka siluetin tammikuun aurinko väritti omituisesti. Kaukaa katseltuna metsä ei aiheuttanut niin suurta inhoa, pientä ahdistusta vain. Jeremia ei voinut mitenkään käsittää, kuinka jotkut saattoivat omistaa elämänsä metsissä samoilulle. Samat elementit sitä löytyy joka pusikosta.

Kahvi oli haalistunut ja porkkana huvennut kantaansa. Kello näytti oletettua vähemmän. Jeremia riisui ulkotakkinsa ja kastoi siveltimensä maaliin. Seinän pinta alkoi täyttyä erilaisista kengistä. Saappaita maalatessaan hänet yllätti järkyttävä välähdys suuresta sateenvarjosta, joka otti kenkäkomppanian allensa turvaan. Tuskastuneena Jeremia viskasi maalausvälineensä nurkkaan, puki takin takaisin päälleen ja säntäsi ulos.

Tutut kasvot tervehtivät Jeremiaa lähikuppilassa. Tarjoilijatar ojensi Jeremialle karpalomehun hymyn kera. Tässä kahvilassa asiakkaat tunnettiin pelottavan läpikotaisin. Jeremia istuutui pyöreään pöytään, jossa keskusteltiin ilmapalloista ja lampuista. Jeremia ei tuntenut kumpaakaan aihealuetta kyllin hyvin osallistuakseen keskusteluun, joten hän keskittyi tarkkailemaan ympäristöään. Katse vaelsi seinällä palavien kolmen kynttilän väliä. Jeremia mietti miksi kolme esinettä näytti aina niin hyvältä yhdessä. Niiden keskinäisten suhteiden täytyi olla todella vahvoja ja ainutlaatuisia, jotta yhteiselo sujuisi. Mutta eikö sittenkin ole väistämätöntä, että jossain vaiheessa vain kaksi kynttilöistä palaa yhden sammuttua, tai toisin päin.

Useamman karpalomehun jälkeen Jeremia huomasi tuijottavansa intensiivisesti kättä, joka naputti porkkanatertulla pöydän pintaa. Tuttu ääni laskentui hänen olkapäälleen ja sai mielen usvan hälvenemään. Ystävistä parhain istuutui Jeremian viereen. Mukanaan hänellä oli rakas sateenvarjonsa. Jeremia tunsu aidon onnen tuulahduksen sisällään. Jostain syystä tämä sateenvarjo ei ahdistanut Jeremiaa laisinkaan, päinvastoin, Jeremia oli aina salaa pitänyt siitä paljonkin. Miellyttävä seurainosti pöydän katon rajaan. Suudelmat oli paljon mielekkäämpi puheenaihe kuin aikaisemmat tyhjäänpäiväisyydet.

Jeremia näki unen. Viima viskoi lumihiutaleita Jeremian kasvoille tämän seuratessa jälkiä rannalla. Kädessään hänellä oli keltainen ruusu. Jeremia saapui rantaviivalle. Meri oli tyyni ja sula. Kukka kädessä oli muuttanut muotoaan Jeremian ystävän sateenvarjoksi. Levollinen olo rakensi suojamuurin selän taakse.

Jäälautat irtoilivat toisistaan. Jeremia odotti kevätsateita ja pyysi ystäväänsä kanssaan kävelylle kerta toisensa jälkeen. Toisinaan kävelyretket johtivat lähikuppilaan karpalomehulasillisen ääreen. Oli iltoja, jolloin pöytä kohosi katon rajaan, mutta myös iltoja, jolloin se vain pyöri kiihtyvää tahtia lattialla. Hyvin harvoin se kuitenkin pysyi täysin paikallaan. Vähitellen matkan varrella oleva puu täyttyi valkoisista kukista.

Viimeistenkin lumien sullettua todellisuus pääsi kiemurtelemaan jaloissa. Hämmennys ja helpotus leikkivät Jeremian pään sisällä. Sateettomat päivät kuluivat täyttäessä sanaristikoita väärillä sanoilla.

Jeremia istui talonsa katolla katsellen horisontissa siintävää metsää, jonka siluetin toukokuun aurinko väritti omituisesti. Kädessään hänellä oli keltainen sateenvarjo, joka ei enää kuulunut hänen ystävälleen. Ensimmäisten pisaroiden tipahdeltua peltikatolle Jeremia avasi sateenvarjon ja nosti sen suojakseen. Kaukaa katseltuna metsä ei näyttänyt kovinkaan pelottavalta. Keltainen sateenvarjo tukenaan Jeremia saattaisi hyvinkin uskaltaa kurkistaa metsän sisälle.

Sade lakkasi. Jeremia sulki sateenvarjon, mutta pisarat jatkoivat valumistaan pitkin poskia. Jeremia pelkäsi syksyn tuloa ja valkoisten kukkasten lakastumista.

Vesi tuli. Taivas maa.

Niin kuin liekki kynttilän, vapaana haluisin lepattaa
Tulivuoren lailla purkautua
Mut mä oon mä
Mun on tukahdutettava itseni, kätkevä sisäinen tuleni

Niin kuin köynnös puutarhan, vapaana haluisin kiivetä
Hiekkaan jalanjälkeni painaa
Mut kun en voi
Sun on lopetettava, annettava mun kuihtua kasaan

Valehtelu satuttaa
Mut niin satuttaa totuuskin
Parempi jättää kertomatta
Vaikka se vaikeaa oliskin

Voidakseen elää tässä
on käytävä siellä
Kahden seinän välissä
Löytöretkellä itsessä

ISBN 978-952-330-779-7

9 789523 307797

